8.

6

Juguet comich
en un acte y en vers,
escrit espresament per la
Companyia Infantil
de la Societat
"Campmany".

La Borenada.

1323.

original
de
Domingo Font.
1890.

La Barenada.

—

juguet cómich
en un acte y en vers,
original
de
Domingo Font
estrenat ab general aplauso
en la Societat "Capmany"
lo dia 23 de 7.bre de
1890.

Repartiment.

Personatjes		Artistas
Roseta	14 anys.	Senyoreta Ferrandez (M)
Felissa	" "	" Guasch
Concepció	" "	" Bonet
Marieta.	13 "	" Abella
Paula	15 "	" Requesens.
Enrich.	12 "	" Sagarra
Antonet	12 "	" Artó.

Los papers dels dos, noys, varen se desempenyats per las senyoretas anotadas, per deferencia à la "Societat".

Acte únich.

—

Sala decentment amoblada, porta al foro, un balcó á la esquerra segon terme q. figura donar al jardí. á la dreta piano-consola, cadiras, etc. tot ab gust.

Escena 1.a

—

Felissa, Marieta, Roseta y luego Paula ab una cistella.

(Al aixecarse 'l teló entran las dos primeras corrent y cridant.)

Ros. Vajà, no moveu burjit
que'l papa s'enfadarà.
Hem vingut per fe'l brenà...
Feli. Y venim à fe'l qu'hem dit.
Per çò no deus comportà
qu'entrèm aquí com à missa.
Mar. Y te rahó la Felissa:
ans de tot hem de jugà.
Ros. Lo papa m'ha preguntat
si las mevas amiguetas
eran noyas decentetas..
Feli Y ab un: si! li has contestat.
Ros. Pero movent saragata
creurà que sou..
Fel. Qu'en pot di?
Mar Dona, no ho prenguis axí.

Fel. No fassis tant la beata.
que quant vens à casa meva
benbé cridas y alborotas.
Mar. Si non mes burjit que totas!
Fel. (ab molta sorna y procurant apaciguar.)
Fel. Be, jà ho veig, lo senyó Esteva
li deu habé encarregat
que no vol senti soroll.
Rosita. Aixó mateix.
Fel. ¡Ay fonoll!
(formalisantse)
à quin temps hem arribat?
Si no 'ns podem diverti,
anemsen cap al carré
qu' allí ningú 'ns dirà re!

totas   Anèm!

(disposadas à marxar)

Roset.   (deteninthas)

No ho prenguen aixi.
M' agrada que fen bromêta,
pero... no vull que criden,
ni salten, ni alboroten:
qu' aixó no ho fà cap noyeta.
Lo papa es baix al jardi
ab lo vehi del costat,
y no li serà gens grat
sins tè que treure d' aqui.
Ab aixó creyemme totas,
perque sinò... ay Deu meu
diriau per tot arreu...

(ploricant)

Mar. (Ja comensa à fer ganyotas.)

Ros. La noya de 'n Ginabreda
es un cap esbojarrat.
y á mi sempre m' agradat
se quieta, modesta y...

Mar. Bleda!

Roset. ¡Jo, bleda!

(ploricant)

Feli. No ho dic per tu!

Si parlem del berenà,

(procurant convencela)

J hem dit, qu' haurém de menjá
tot lo que portém bó y crú.
J l' hi deya: "Ves si es freda
la cosa, que per enciam
porto una bleda del camp:
y ella ha contestat: ¡ay bleda!

(Molt marcat)

per çò no't vulguis donà
aquet cop per aludida.
và, fem las paus desseguida

(agafant la mà de l'una y l'altre.)

Ja sou amigas?

Mc. y Bor.ta: Y està.

(donantse una abrassada y fentse uns quants petonets)

Fel. Totas tres nos estimèm
y no vull cap mes questió.

Paula (Que ha entrat en aquet moment ab la cistella.)

¿Ahont volen que deixi aixó?

Fel. Espèrat, jà t' ho dirèm.

Ros. Que vè la noyó del Clot?

Fel. Vaya, y ab lo seu jermà.

Pau. Que ab la cistella no sab
qué fer vè al costat de
la Roseta.)

Y aixó, que no ho puch deixá?

Ros. Ves, dona! (quin borinot!)
M' agrada aquella noyeta,
pero si ve l' Enriquet--

Man. No volèm noys.

Ros. Y ben net!

Fel. Ell ray qu'es de la brometa!
Quant algun dia vè à casa,
li fem di aquella oració...

Paula (interrumpint á Petisa.

¿Hont volen que ho deixi aixó?

Fel. ¡Semblas una mosca d'ase!

Deixen en cualsevol part!

(en mal modo)

Pau. Y si pujà'l gos de baix?

Ros. ficau dins d'aquell calaix.

Fel. ¿perque? que 's esperi un quart.

No pesa tant com aixó,

y si baixem al jardi...

aixó no pot queda aquí.

Ros. Y que porten?

Fel. Un mato.

quatre llonguets dels de sis, —

qui aquesta mos ha donat,

Lo mato, jó l' he comprat

al plati y ollas.

Ros. Aixís

faltarà 'l pernil y fora.

(buscantse per la butxaca)

tinch trenta centims.

Mar. (id)

Jo deu

Fel. Donchs, tu, Paula.

Pau Que volen?

Fel. tindràs d'anà aquí à la vora.

Ros. Just, à can Sala.

Pau. ¿Y aixó?

Feli Vinga!

(recullint los centims de la Maria y de la Roseta)

Ja t' ho esplicaré.

(A Paula)

Porta de ca'l adroguè...

No voleu pas postres?

totas — No.

Fel. Deu céntims de bacallà...

d'olivas... deu céntims més.

Veyàm si tinch prou dinès

pe'l perxil.

(fa compter dels céntims que tè à las mans.)

Ros. Per quant n'hi ná?

Fel. (després d'haber contat)

~~tinch~~ mitja pesseta justa.

Mar Tres onsas.

(volguent dì jà ni he prou)

Fel. Compte rodó

Pau. Y ahont tinch de deixá aixó?

(altre cop al costat de la Roseta)

Ro. (enfadada)

Mare de Deu qu'ets aduxta! virga! ¡semblas un reclam!

(prenentli la cistella y colocanttla sobre la taula ó comoda, dreta foro)

Fel. Si t sobre alguna coseta, vésten á cà la Quimeta que 't dongui un poch d'enciam.

Pau. Hi vaig corrent.

(Ab tota la calma)

Fel. No ensopeguis!

Quina noya mes càlmosa.

Mar. A mi 'm sembla vergonyosa,

Fel. ¿Qui? la Paula? ca, no ho crèguis.

si la sentissen cantá

posantse las mans aixi.

(à la cadera)

"Cariño!" se pot sentí.

Ahí, desprès de sopà,

va cantá aquella cansó

que tothom pe'l carre canta.

Rosa. Alló de la Suripanta?

"Suripanta"...

(cantant)

Fel.. No, no, axó.

"Y en el campanario

solitos los dos!"

totes "Solitos y à oscuras,

tilin tilin tilon.

(fent bromета y rient

Escena 2ª.
Ditas Antonet.

=

Ant. (desde la porta)
¡Gading! ¡gading! ¡gadong!
(ho repeteix tres vegadas
burlantse de las noyas
y's coloca á la dreta)
¿Qu' aprenen de cantà 'l coro?
Res. Vés, vés; no busquis bronquina,
las noyas han d' estar solas.
Fel. ¿Que vol D. Roch Sabatilla?
vésten á jugá ab los noys
qu' aqui no se 't necessita.

Ant. Oh! jo soch à casa meva.

(molt tranquil y sent tot quant va dihent)

Mira, prench una cadira
y faré d'espectadó:
alsa, cantéu la Marina.
- quant donéu lo parabien,
qu'anavan à quarts de quince
"Cumplido parabien."

(cantant ab veu enrogallada y burlantse d'ellas)

ab una veu de gallina!...

(Esclata una rialla y Roseta agafa una cadira amenassantlo)

Ros. No se quint sant me deté.

Ant. Que prompte t' encalabrinas.
Lo papa m' ha dit: ves dalt
que hi hà las noyas, vijilalas:
(remedant la veu de
son pare)
y faig lo que'l papa m mana.

Fel. Donchs anem cap à l' eixida
y ell què, quedi aqui à la sala.

Ant Soch centinela de vista,
y à totas parts me tindreu
cumplint la meva consigna.

Fel. Donchs tu no't mouràs d' aqui.
au, lliguemlo à la cadira.
(trayentse un mocadó
de la butxaca yemant
per lligarlo del bràs

Ant. La primera que s'acosta,
li rompo'l cervell á micas.
Fel. Aixó já veurém després.
totas tres contr'ell, amigas!

(Ellas tres avansan y ell se defensa agafant la cadira, un moment de lluyta algun pisctet perque l'Antonet y vá de toro y entra Concepció y Enrich)

Escena 3ª
Ditas Concepció y Enrich

—

Concep. Alto tothom! ¿qui es aixó?

estein ab estat de siti!

(interposantse, l'Enrich se 'n

và al costat de l'Antonet.)

Ant.- Volan que jo 'm precipiti

rompent lo foch.

totas ¡Concepció!

(totas abrassantla

y fentli petonets.)

En. No fassis tant lo valent,

que te tomeran al fin

per cabeza de motin.

l'home deu se consequent.

Ant. Que sabs tu! si 'm volen treure

d'aquesta sala qu'es meva.

En. Vritat, som à casa teva,

(agafant la cadira

y posantse de frente à las

noyas, Concepció enterada de
lo que figura que li ha dit
Felisa y Roseta, fa una
senya á l' ~~Antonet~~ Enrich perque
sen vagi ab l' Antonet.)

y ara m' invitas á seure.
pero si 't feyan sorti
será perque 'ls hi convé,
ab aixó, sabs qui hem de fé?
(alsantse)
marxá 'ls dos cap al jardí.

Ant. Es qui estich de centinella.
En. Donchs jo 't vinch á rellevá.
Ant. Es que 'l papa 'm renyerá.
En. Ta jermana es la mes vella,
y tu, que respectar deus,

à los de menor edad
cumples cuant la urbanidad
si estás sumis à sas veus.

(ab molta calma y procurant convencer à l'Antonet)

Si 'l teu papa te qué di.
yo soch testigo presente...
y... media vuelta! de frente!

(fentli fer mitja volta)

marcheu! au! cap al jardi.
Rataplam, rataplam....

(etc. lò fà passà al devant, ell detràs figurant tocà 'l tambor, dona una volta per l'escenari, las noyas los van seguint també tocant fins à la porta del foro.)

Escena 2ª

las 4.

—

Fel. Quin talent te·l teu jermà
Concep. Veus que promple m'ha comprès?
Fel. Veig qu'es un picot exprès.
Con Molts cops també 'm fa enfadà.
pero aixi que 'm poso seria
ja 'm diu; ¡perdonam!
Fel: Po Pobret!
Ros. Al revès de l' Antonet.
aquell sempre te la dèria
què'ls homes han de manà
Fel. A mitjas, jà diu molt bè.
tu tens un geniet també
que te l' has de reportà.

Mira: baixas al jardí
y aquesta que vingui ab tú:
veurás com éll, de seguí,
lo primé que 't vindrà á di
será, "qui está arrepentit,
que'l perdonis.
Ro. Ay Felisa!
quant lo tupé se li arissa
es un veri.
Fel. Lo qui he dit.
Nosaltres quedém soletas
esperant vostra tornada,
desprès farém la brenada
fentne cuatre rialletas,
y si tenim prou dalit
cap al jardí á jugá á fet,

y quant sigui mes tardet
cap á casa y bon profit.

Ros. Donchs aném, fins á després

Fel. No pujeu fins que us cridém.

Concep. Lo vostre plan ja 'l veyém.

Fel. Donchs bueno, no 'n parlem més.

(Empenyent amigablement
á Roseta y Concepció que
sen van pel foro esquerra)

Escena 5.ª

Felissa Marieta

—

Fel. Ja estém solas, Marieta;
y lo qu' hem dit d' antemano...

Mar. ¿Sobres lo tocá 'l piano?
)

Fel. I cantà alguna coseta.
Qu' aixís pujarà la Rosa
del amor propi picada,
y si veu que l' hem deixada
tocarà, com se suposa,
algo del seu repertori
y sabrém fins hont arriba.
Assentat.

Mar. Prime tu.

Fel. ¡tiba!

(volguent dí aixó no fa pega)

Ja som al observatori.

(Aqui tocan y cantan etc, una coseta digne y Felisa ha mirat al jardí.)

Escoltan desde'l jardí
y'l seu papa parla ab ella.

(desde'l baló)

posemlos de centinella
allá à l'eixida?

Mar Si, si.

(sen van corrent)

Escena 6ª

Paula.

(ab l'enciam)

Pau. Per cinch céntims m'han donat
dos lletugas d'enciam...
Ah! m'han deixat llibre'l camp...
¿serán baix?

(Al baló del jardí)

No qu'han marxat.

Rés, deixaré l'enciam aquí;
me 'n torno cap al carré
y ab cinch céntims compraré
dos taronjas, vetsiaquí.

(Se'n va foro dreta.)

Al moment arriban Roseta
(y Antonet foro esquerra)

Escena 7.

Roseta, Antonet.

—

Ros. No vinguis, vull estar sola,
Ves à jugà ab l'Enriquet.

Ant. Que me'n vagi? ca, barret!
Tinch d'empolá à qui m'amola.
Tu t'divertexes ab mi

fentme fè enfadà de veras,
donchs are 't torno las peras
no volguent mòurem d'aquí.

Ros. Mira que'l papa ho sabrà.

Ant. Ja ho sap que soch aquí dalt.

Ro. J 't mourà un sacramental
si acás no vens de marxà.

Ant. Be, dona!

Ros. Jo no soch dona.

Ant. Que potsè ets xicot?

Ros. Soch noya.

Ant. Que si no fos tant baboya
potsè seria bufona.

(tot ab sorna)

Ros. Soch una noya com cal.

Ant. De cara sonrosadeta...

esclà, com quèt dius Roseta.
¡Ets una flò!

Ros. ¡Quì animal!

Ant. D'aqueix no'm nòn fassis gala.
Perquè, sent jo'l teu germà
à tu tothòm te dirà,
sent jo animal l'animala.

fent burla. La Roseta s'enfada, pero demostra que ho pren ab calma.

Ros. Caram! tot aixó t'ensenya
lo senyó mestre?

Ant. Ell no.
Perquè't convensis d'aixó
vaig à ferte una ressenya.
Tots los noms estant lligats

avuy, sigle de las llums,
ab las mateixas costums
dels nostres antepassats.
La dona del tintorè
ja sabs qui es la tintorera.
igual que la sabatera
qu'es mullè del sabatè.
La que's casa ab un manyà
tambè li diuhen manyana,
igual que dirli jordana
à la dona del Jordà.
Per jo à tu que n'ets tant curra
ni que jo no sigui curro,
si saben qu'à mi m dius burro!
sent jermans te dirant burra!
Ols ¡Desllenguat!

(Volguent alsar la cadira y

s'dete)

Ant. Mira si'n tinch

(fentli llangotas)

Ab mi si que no hi pots re.

segons fassis jo farè.

Ro ¡Poca pena!

Ant (Donchs mi hi atinch.

Veyent que Roseta casi plora

de malicia, li diu ab un

pich d'amabilitat.)

Durant lo cuento Roseta llegto

ablo qu'ell li va dihent fins

que l'abrassa al exclamà ab

explossió la paraula ¡germanet!

Escolta un cuento instructiu

que'm va ensenyà un Escolapio

qui es deya pare Serapio:
y es ben cert tot lo que diu.

-

Una rata, blanca, sàbia,
estaba desde petita
à la sala d' una hermita
ficada dintre una gabia.
La noya que la cuidaba,
sempre la feya sorti
perque jugués per allí....
y à la rata, li agradaba
gosà de las distincions
d'aquell hermós angelet,
qui ab ella jugaba à fet
y fins li feya petons.
Dos anys varen passà aixi;

era fidel companyera
d'aquell hermós serafí.
Però al fi và arribà 'l dia
que la noyeta marxès
y à la rateta deixès
al cuidado de sa tia.
"Cuidala ab afany"-digué
-a sa tia la noyeta.-
-"ja que la meva mareta
" vol que vagi à Balaguer.
" passarè una temporada
" que crech que serà curteta;
" jo hi voldria la rateta
però l' ordre està donada
de que la deixi à l' ermita."-
y despedintse plorosa

d' aquella rata amorosa,
marxa à Balaguè contrita.
La tia, daba'l menjà
à la rata arribant l' hora,
pero may la treya à fora
ni la deixaba jugà.
Si de la gabia surtia
ella al moment la reyaba
y à la gabia la tancaba
y la rata 's consumia.
La rata un dia enfadada
de la intemperancia ruda
d' aquella tia morruda
li và pegà una mossada.
Com que la rata rabiaba,
donà à la tia 'l veri

y la tia và morí
d'un mos de la rata sabia.
ab aixó, vull dirte à tú;
que si'm tractas com germà,
al mon no't podrá estimà
com lo teu jermà ningú!
pero si'm vols oprimí
fent com la tia à la rata,
Roseta; te parlo ab plata,
provarás lo meu verí.

Ros. Jermanet! de mi disposa.
t'estimo, t'estimaré
y ab tot sempre't complauré!

(Abrassats)

Ant ¿Veus la ditxa com se gosa?
¿Veritat que dim tots cor

sens una veu d' angelet
que't diu: "ton germà Antonet
t' estima ab inmens amor?

Ro. Si jermà.

Ant. Ho veus, Roseta!
Ara fesme un petonet,
y aixi 'l teu jermà Antonet
te deixarà està soleta.
Aixó jà fugi la rabia
que per tu mon cor sentia,
tot pe'l cuento de la tia
y aquella rateta sàbia.

Ro. Antonet!

Ant. ¡Ja soch tot mel! (amantsen)

Ro. Vina que't vull fè un petó.

Ant. ¡te! (Content presentantli la galta)

Ro. M'estimarás?

Ant. Qui, jo?

t'estimaré.... fins al cel!

(una abrassada y un besset y sen vá corrent cap al foro ple de goig.)

Escena 8a.

Roseta.

—

Ro. Es cert que la tirania
no ha agradat may á ningú!
Ni un somris per ell tenia,
jo'l renyaba, l'oprimia
y'l castigaba ab cor dur!
ell no ha conegut la mare
y li falta'l seu amor,
mes ab tot lo qu'ha dit are,

me dona una prova clara
del afecte del seu cor.
Pobre germà, que callaba
mentres mos desdenys sufria
y ab tot lo cor m'estimaba...
y jo sempri 'l maltractaba.....
Desde avuy tot alegria.
De mare li serviré
perque jo soch la mes gran,
sempre 'l seu consol seré..
¡Germanet!... si.. tocaré.

(ha mirat al balcó al di germanet y figurat qu'ell li diu que toqui que la vol sentí s'assenta al piano)

¡Deu meu! quin cor tinch mes gran!

Espansió, recorra 'l te-

clat y comensa una melo-
dià etc y acà ab un aire
viu, à gust del Director.

Escena 9.

Roseta Felissa y Maria.

hau sortit trayent lo cap
per la porta del foro dreta
abans que la Roseta acabès
de toca y entran àl la
escena aplaudint.

Felisa y Maria — ¡Bravo! ¡Bravo!

Fel. — Gracia à Deu
qu' al fi t' hem pogut senti

Ros. — ¡Vosaltres!
(muy avergonyida)

Fel. — ¡Mira la tonta!

Per çò t' has avergonyit?

(Abrassantla y ab molt mimo)

Roseta, som dos amigas
qu' ab justicia t' aplaudim.
totas tres estudiarem,
totas tres tenim desitj
d' alcanzar la justa fama
que l' art nos pot concedi;
totas tres desitjem lauros,
totas tres volem lluhi...
donchs marxem las tres unidas
ja qu' enveja no 'n tenim,
y logrem ser profesoras
d' aquest art, que 'ls serafins
l' aprengueren per cantarne

¡Hossannas! ¡al paradis!

Ro. ¡Ah, si, dius molt be, Felissa!

Mar (Casi m'i ha fet enterni.)

(Molt natural y aixugantse una llagrima)

Ro. Y nostres pares, goixosos
al veure que'ls hi agrahim
los costosos sacrificis
que fan tots, per instruirns
com la millor senyoreta
de nobles ó pares richs..
tindran lo cor ple de ditxa
quant á tothom sentin dir
que som unas noyas dignas,
plenas de moral instint;
y tot lo goig y ternura

que en lo cor poguem sentir
serà per los nostres pares
que ho fan tot per instruirnos.

Fel. Caram, los ulls m' espurnejen.

Ros. Es lo teu cor agrahit.

Fel. Si, Roseta, qu' aqui dintre
ressona una veu que m diu
sigas honesta, felissa,
compadeix als desvalits,...
y glorifica als teus pares
qu' es l' obligació dels fills;

Ma. ¡Quina cosa mes estranya!
¡ Lo mateix me diu à mi.

Ros. Es la gratitut, Marieta.

Fel. Os, bè, prou: tot desseguit
à buscar à la Sisè!

qui espera à baix al jardí.

Ro. Invitarem als dos vells,
si à berenà son servits
y pujarem totas juntas
à menjà mató y pernil.

Act. ¡Anem!.. ¿cantèm aquell coro
dèl rataplam?

Las dos. Ja ho has dit.

Cantan lo coro dels Hugonots fent un xiquet de gatzara y sen van fora esquerra. Enriquet que ha entrat un poch abans s' oculta à la porta de la dreta ó bé detràs del piano y quant sen van los remeda un pallo.)

Escena 10.

Enriquet

—

En. Diu qu'ellas pujarant juntas..

(Esclata á riure)

De si, vamos, totas cuatre.
Anem fent lo rataplam
per invitá à ma germana,
que'm sembla que quant tornem
lo banquete haurà fet aiguas.

(Mirant lo que hi ha sobre de la cómoda)

¡Bravo! pernil, y mató,
¡del bo!

(Figura que tasta 'l mató)

y un llunquet per barba.
y jo no hi soch invitat.
perque 'm dich Antonet? barba!
donchs jo no dejunaré
que 'l que 's prime sempre guanya.
lo mató cap à l' endorga.

(menjantse molt depressa
tot lo mató)

Lo pernil à la butxaca...
Deixaré tot l' enciam.
¡Val més enciam que gana!

(Ha anat menjant y
apartant l'enciam y
fent un piquet de broma
per donar temps à que
se vegi que s' ha menjat lo
mató.)

Al pujà serà la broma.
pero jo ja servì à cara.

Escena 11.

Enriquet Paula.

(per la porta del foro, porta dos taronjas y las fà passà de ma mà al entrar y després veu à l'Enriquet.)

Pau Cinch centims de taronjas.
¿Hont son ellas?

En. ¡Ah! tu, paula?
(ab la boca plena y baixant ben lluny d'ella perque no vegi que menja)
totas son cap al jardi.

Pau ¿Que jà han barenat?

(Veyent que no hi hà lo mató ni 'l pernil etc)

En. No encara.

Pau Y donchs, qui ha pujat lo gos?

En (No es mal gos 'l que s'afarta.)

(Després de mirà la cistella Paula clava la vista à l'Enriquet y baixa cap á las candilejas)

Pau Que miro! Â no menjàr tu!

En. Jo ho he trobat à l'escala.

Un gos portaba 'l cistell.

Li dich: Dom!

(Molt marcat, allarga la mà com per pendre ho del gos etc.

ho diu, y marxa.
y cregut que no ho voldrian
perquè 'l gos te mala bava,
he pensat, te sacrificas
y menjat ho tu.
(anant marcant)

Pau
¡M' agradas!

Eu
He volgut salvà 'l perill
d' ellas y de ma germana,..
y potsè qu' hagi menjat
una cosa enverinada,
perque ja 'm falta la vista...
la respiració se 'm tapa...
las camas me balandrejen......
y veig que 'm fan una caixa
que venen los meus amichs

y van encenent las atxas...
perque ls capellans jà venen..
ay! no se'l que m passa, Paula.

tota aquesta relació encara
que sigui un xiuxiu, com qui es
diu d'aquets entramaliats, fi-
gura que ho sentiu bé perque
fassi l'efecte, Paula s'espanta
y no sab que fer.)

Pau Es di donchs, que't morirás?
En Comensa à resá la salve!

Le deix caure à una cadira
y al senti que crida s'aixe-
ca y seguint la comedia sem-
foro dreta)

Pau ¡Antonet! Noyas, pujen!

Lu. Calla, escandaloza calla.

(Ab veu fosca.)

me 'n vaig à morí al carrè

qui allà al menos... passa l'aire...

(se'n và y al arribar à la porta diu com fent l'ultim esfors.)

Si moro tu 'n tens la culpa.

m' has envenenado... ¡rarpa!

Pau ¡Verge del Cel! compadiume.

¡Que serà de mi si ho saben!

Paula s'apoya al piano y no sab lo que li passa quant entran las cuatre pel foro, totas enveradas

---

Escena 12

Paula, Roseta Felissa Maria y Concepció.

-

Ros. Paula, que cridas?

(veyentla inmovil al costat del piano)

¿Que tens?

Concep No respons? que t'ha passat?

Feli. (que veu quant hi ha l'mató ni 'l pernil diu ab malicia)

Que'l berenà s'ha menjat y are té remordiments.

Ros. Lo mató y 'l pernil?

fel. Si.

Ros Y 'ls quatre llunquets!

fel. també.

Concep. Vaja, qui aixó no potsí.
Felis Contenta.

tota la escena molt jugada l'una mira la cistella, l'altre interroga á Paula y aquesta ab signos com si fos muda diu que ella no ho sigut.

Ros. Ah! no ho vols di?
Concep. Vegent á la Paula d'aquell modo y no creyentla capas de tal cosa.

Aqui passa alguna cosa
que segú no comprenem.
Marca... potsé que la calumniem.

Ant. No'n parlém, que jà es mort, Rosa.

Escena 13

Ditas Antonet.

=

Paul (Al sentir jà es mort fa un crit y surt de la inmovilidat que estaba)

Com! ¡jà es mort? pobre Antonet!

Comp. Que diu; qui ha mort mon germà?

Explosió.

Ant. Ab to alegre y calmant las perque totas s'han sobresaltat

Qui sa mort es lo brenà...
que no més queda un Uunguet.

(Ensenyantlo)

Escolten ab atenció
y no prenguen cap disgust:
ha passat... lo qu'era just
que passès.

Totas Com?

Clot L'ocasió
fà'l lladre, sol di la gent.
Com no estaba convidat
l'Enriquet, y s'ha trobat
tot sol, l'hi ha vingut l'intent
de menjà mató y pernil.
Y com la Paula arribava
y ho ha vist tot y nos cridava,
ha buscat forma sutil
perque la Paula callés
dihent: ¡M'han enverinat!

Si parlas, tu hauràs causat
ma mort!...

(Girantse cap al
foro ahont hi ha l'Enriquet
que treu lo cap y des-
prés entra.)

¿Vritat?

Enr. Aixis es.

Escena 14.

Dits Enriquet.

—

Ant. (Agafa a l'Enrich per la
orella y 'l presenta.)

Y aqui tenim al culpat
que ja nos demana perdó.

Enr. (Agenollantse à la dreta)

¿Me perdoneu?

Concep. ¡Gran bribò!

(La Concepció và à pegar-li y l'Enriquet ab tota calma li diu,)

Enri Que hi farás si está menjat?

Conp. Encare no gosar à di.

Ro. Y be! una criaturada à tots temps es perdonada.

Pau Jo també li anava à di.

(Paula qui al veurel ha recobrat la tranquilitat, al veure que li volen pegar li sap mal y và per in-terposarse, quant la Roseta ha parlat, per defensarlo

Fel. Tu perras y no dius res.

Mar. Es un lloro casulà.

Nor. Be, be, olvidémho já
y que no hi torni may més.

(Adelantantse al públich)

Olvidem lo succehit
y us creurém qu'hem barenat,
si'ns dona la societat
un aplauso.....

Tots. Bon profit!

aplaudeixen tambe y

cau lo teló